ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Οἰκουμενιστικὴ προσέγγισις μέσω προσφορᾶς Ἱερῶν Λειψάνων;

Τὴν Παρασκευή, 9 Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὁ Μητροπολίτης Μιχαλουπόλεως καὶ Κασσοβίας κ. Γεώργιος (Ἐκκλησία Τσεχίας καὶ Σλοβακίας) ἔλαβε ἀπὸ τὸν Λατίνο Ἀρχιεπ. Μπρατισλάβας, πρωτεύουσας τῆς Σλοβακίας, κ. Στ.Ζβολένσκυ, ἕνα τεμάχιο τοῦ Ἱ. Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κύπρου, διετέλεσε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας στὶς ἀρχὲς τοῦ 7ου αἰώνα καὶ ἔγινε γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς ἰδιαίτερα γιὰ τὴν φιλανθρωπική του δράση, στὴν βάση τῆς ὁποίας καὶ ὀνομάστηκε «Ἐλεήμων».

Ἐξ ἄλλου, τὴν 1η Ἰουλίου 2010 πραγματοποιήθηκε στὸν Ρωμαιοκαθολικὸ Καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Μαλκοβίου τῆς πόλεως Ποντουάζ, πανηγυρικὴ τελετὴ παραδόσεως ἑνὸς τεμαχίου Ἱερῶν Λειψάνων τῆς Ὁσίας Γενεβιένης τῶν Παρισίων, γιὰ τὸ ναὸ τῆς Ρωσικῆς ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Γαλλίας. Τὸ Ἱερὸ Λείψανο παρέλαβε ἀπὸ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ Ἐπίσκοπο Ποντουάζ Ζάν Ἴβ Ριόκρε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κορσοῦν Ἰννοκέντιος.

(Πληροφορίες ἀπὸ www.seminaria.fr, aktines.blogspot.com)

Νέα πρόκλησις τοῦ τουρκικοῦ προξενείου εἰς Ἐχινόν

Στὶς 16 Ἰουνίου ἐ.ἔ., πραγματοποιήθηκε μία ἀκόμη ἐκδήλωση στὸν Ἐχινὸ μὲ ὀργανωτὴ τὸν τουρκομουφτὶ (ψευδομουφτὶ) Ἀχμὲτ Μετὲ καὶ τὸν πρόξενο Μουσταφὰ Σάρνιτς παρόντα ἐπὶ σκηνῆς. Συγκεκριμένα διοργανώθηκε ποδοσφαιρικὸ τουρνουὰ καὶ διαγωνισμὸς ἀπαγγελίας ποίησης. Μεγάλο πανό, ποὺ εἶχε ἀναρτηθεῖ, ἔγραφε: «Τουρκικὴ Μειονότητα τῆς Δυτικῆς Θράκης–Μουφτεία Ξάνθης–5ο ποδοσφαιρικὸ τουρνουὰ τῶν μαθημάτων Κορανίου–ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ». Ἔχουμε λοιπὸν τὰ παράνομα μαθήματα Κορανίου, μιᾶς μουφτείας, ποὺ παρανόμως ὀνομάζεται «Ξάνθης» (ἄλλος φέρει τὸν τίτλο αὐτὸν) καὶ μία μειονότητα… τουρκική! Πόσες ἄλλες ἀποδείξεις χρειαζόμαστε γιὰ τὸν ρόλο ὁρισμένων καὶ γιὰ νὰ διώξουμε ἀπὸ τὴν Χώρα ὅσους περιφρονοῦν συστηματικὰ τὴ νομιμότητα στὸν τόπο μας;

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ποιητικὸ διαγωνισμό, παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα ποιήματος, ποὺ ἀναγνώστηκε «Εἶσαι στὸ τριαντάφυλλο, ποὺ μύρισε ὁ Πορθητὴς Σουλτάνος Μεμέτ. Ἐπὶ αἰῶνες βρίσκεσαι στὶς καρδιές, στὰ τραγούδια, στὴν γλώσσα. Εἶσαι στὸ χέρι, ποὺ δείχνει τὸν Προφήτη. Χιλιάδες ἄνθρωποι βγῆκαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ σμίξουν μαζί σου. Εἶσαι ἡ ὄμορφη τῶν ὄμορφων, ἀγαπημένη μου Ἰστάνμπουλ. Σὰν ἄλλος Οὐλουμπατλί*, ἡ καρδιὰ ἀκουμπᾶ στὰ τείχη…».

*Πρόκειται γιὰ τὸν Ὀθωμανὸ ἐκεῖνον, ποὺ κατὰ τὴν τουρκικὴ παράδοση, ἀνέβηκε πρῶτος στὰ τείχη τῆς Πόλης τὸ 1453. Αὐτὸ θὰ πεῖ νὰ ἔχεις …πρότυπα στὴν ἑλληνικὴ Θράκη τοῦ 21ου αἰώνα!

(Πληροφορίες–σχόλιο ἀπὸ «Ἀντιφωνητὴ» ἀριθμός φύλλου 298, proxeneio-stop.org)

Αἱ… ἐπιλογαὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας

Τοῦ ***κ. Ἀντωνίου Κ. Καλογήρου***

Ὁ βουλευτὴς (ΛΑΟΣ) κ. Κ. Βελόπουλος ἀπεκάλυψε σὲ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ («Ἑλληνιστί», Τηλεάστυ, 8.7.2010) πὼς ἡ ὑπ. Παιδείας κα. Ἄννα Διαμαντοπούλου ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Καθηγητὴ Πανεπιστημίου κ. Κολλιόπουλο νὰ συγγράψει ἕνα βιβλίο γιὰ τὴν Στ' Δημοτικοῦ. Τὸ σχολικὸ ἐγχειρίδιο, ποὺ συνέγραψε ὁ κ. Κολλιόπουλος καλλιεργοῦσε τὴν ἐθνικὴ συνείδηση τῶν παιδιῶν, δηλαδὴ –ὅπως ἀνέφερε ὁ ἐν λόγω βουλευτὴς– ἔλεγε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ τί ἔγινε στὴ Σμύρνη, γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ποντίων κ.ἄ. Ὡστόσο, ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀξιολόγησης τοῦ ὑπ. Παιδείας ἀποφάνθηκε ὅτι τὸ βιβλίο περιέχει στοιχεῖα «ἀμφισβητούμενα» καὶ ἡ ὑπ. Παιδείας ἀποφάσισε νὰ μὴ τυπωθεῖ.

(Πληροφορίες ἀπὸ tonellinontaiera.blogspot.com)

Χωρὶς ἁρμοδιότητα τὰ Ἑλληνικὰ Δικαστήρια ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ Μνημόνιον

Καλὰ πληροφορημένες πηγές, τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Κομισιὸν διαβεβαίωσαν ὅτι κανένα Ἑλληνικὸ Δικαστήριο δὲν εἶναι νομικὰ σὲ θέση νὰ ἀκυρώσει ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν συμφωνία, ποὺ ὑπέγραψε ἡ Ἑλλάδα καὶ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μνημονίου γιὰ τὴν ἐξυγίανση τῆς οἰκονομίας. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνωτέρω πηγές, τὸ Μνημόνιο συνιστᾶ διεθνῆ συμφωνία (Ἑλλάδα, χῶρες εὐρωζώνης, ΕΚΤ, ΔΝΤ) καὶ ὡς διεθνὴς συμφωνία ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ κοινοτικοῦ κεκτημένου, δηλαδὴ τῆς κοινοτικῆς νομοθεσίας. Ἂν ὁποιοσδήποτε ἐνδιαφερόμενος προσφύγει στὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ζητῶντας ἀπὸ αὐτὰ νὰ κρίνουν ὁλόκληρο ἢ τμῆμα τοῦ Μνημονίου ἀντισυνταγματικό, τὸ Ἑλληνικὸ δικαστήριο θὰ θέσει προδικαστικὸ ἐρώτημα σχετικὰ μὲ τὴ συνταγματικότητα ἢ ὄχι αὐτῆς τῆς συμφωνίας στὸ Εὐρ. Δικαστήριο, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ σειρά του θὰ ἀποφανθεῖ ὅτι αὐτό, ὡς τμῆμα τοῦ κοινοτικοῦ κεκτημένου, τῆς κοινοτικῆς νομοθεσίας, ὑπερέχει τῶν ἑλληνικῶν νόμων καὶ τοῦ ἴδιου του Συντάγματος τῆς Ἑλλάδας καὶ κατ' ἐπέκταση δὲ μπορεῖ οὔτε νὰ ἀκυρωθεῖ, εἴτε στὸ σύνολό του εἴτε σὲ κάποια ἢ κάποιες ἀπὸ τὶς συμφωνημένες διατάξεις του.

(Πληροφορίες www.imerisia.gr)

Ἡ Ἀγγλικὴ Σχολὴ Λευκωσίας

Τὸ 1878 οἱ Βρετανοὶ πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν Κύπρο καὶ σταδιακὰ μεθόδευσαν τὴν παραμονή τους στὸ νησί, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κυβερνοῦν, καὶ μετὰ τὴν ἐπίπλαστη ἀνεξαρτησία, μέσω τοῦ ΑΚΕΛ καὶ τῆς πλουτοκρατίας. Οἱ Ἐγγλέζοι μελετώντας ἐγκαίρως τὴν ψυχοσύνθεση τῶν προγόνων μας θέλησαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν Ἑλληνικὴ συνείδηση καὶ τὸ ἑλληνικὸ ἦθος δημιουργώντας σὰν ὑποκατάστατο τὴν Κυπριακὴ συνείδηση. Τὸ 1889 οἱ Βρετανοὶ ἵδρυσαν τὴν μασονικὴ στοὰ Saint Paul's, γιὰ τὴν δημιουργία κοινωνικῶν μηχανισμῶν διοχέτευσης τῆς πολιτικῆς τους. Τὸ 1893 οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἱδρύουν τὸ Παγκύπριο Γυμνάσιο. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς ἀντιστάθμισμα, ἱδρύουν τὴν Ἀγγλικὴ Σχολὴ Λευκωσίας, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει ρόλο ἐθνικῆς ἀποδόμησης τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Κύπρο. Ἡ Ἀγγλικὴ Σχολὴ διοικεῖται ἀπὸ Ἐγγλέζο Διευθυντή, ἐνῶ χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία. Μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν κατοχικῶν ὁδοφραγμάτων ἀρκετοὶ Τοῦρκοι μαθητὲς φοιτοῦν δωρεὰν στὴν Ἀγγλικὴ Σχολὴ μὲ δαπάνες τοῦ Κύπριου φορολογούμενου. Στὴ Σχολὴ ἀπαγορεύεται ἡ χρήση Ἑλληνικῶν καὶ Χριστιανικῶν συμβόλων. Ἐπίσης δημιουργήθηκε διαμορφωμένη αἴθουσα γιὰ τοὺς Τούρκους μαθητὲς στὴν ὁποία ἀναρτήθηκε ἡ τουρκικὴ σημαία καὶ τὸ πορτρέτο τοῦ Κεμὰλ Ἀτατούρκ. Πληροφορίες λένε ὅτι καθηγητὲς, μὲ τελευταῖο παράδειγμα σύζυγο στελέχους τοῦ ΑΚΕΛ, προβαίνουν σὲ ὠμὴ τουρκικὴ προπαγάνδα. Ἡ Διεύθυνση τῆς Σχολῆς, κατὰ τὴν ἐκδοχὴ Χριστόφια καθιέρωσε, ὅπως καὶ τὸ Πάσχα, ἔτσι καὶ τὴν ἑορτὴ τοῦ μπαϊραμιοῦ ὡς ἀργία. Ὡς ἀργία ἐπίσης καθιερώνουν καὶ τὴν 15η Νοεμβρίου ἡμέρα ἀνακήρυξης τοῦ ψευδοκράτους. Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ Οἰκονομικῶν ἐπικαλούμενη τὴν οἰκονομικὴ στενότητα, πάγωσε τὴν χρηματοδότηση. Τὸ Συμβούλιο τῆς Σχολῆς ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Βουλή, ἐνῶ ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ ΑΚΕΛ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ στηρίξει τὴν ἀποδέσμευση τοῦ κονδυλίου. Ἤδη τὰ ἀντηχεῖα τῶν Ἐγγλέζων προπαγανδίζουν ὅτι κάποιοι πολεμοῦν τὴ Σχολὴ μὲ σκοπὸ νὰ πλήξουν τή… συνύπαρξη.

(Πληροφορίες www.elkosmos.gr)

Οἱ Ἀλβανοὶ «γείτονές» μας

Τὴν ὥρα, ποὺ στοὺς Ἅγ. Σαράντα τῆς Βορ. Ἠπείρου λάμβανε χώρα ἡ καταστατικὴ συνδιάσκεψη τῆς Δημοκρατικῆς Ἕνωσης Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Μειονότητας ΟΜΟΝΟΙΑ, δεκάδες μέλη τῆς ἐξτρεμιστικῆς ὀργάνωσης «Μέτωπο γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἕνωση» ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, τὸ Κόσσοβο, τὸ Μαυροβούνιο καὶ τὰ Σκόπια, συντόνιζαν στὴν Χιμάρα τὴν δράση τους κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ μέλη τῆς ὀργάνωσης συμφώνησαν σὲ ὑπογραφὴ μνημονίου μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ζητοῦν: κατάργηση τοῦ νόμου τοῦ ἐμπολέμου μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀναγνώριση τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσας σὲ περιοχές, ποὺ κατοικοῦνται ἀπὸ πολίτες ἀλβανικῆς ἐθνικότητας ἰδιαίτερα στὴν Καστοριά, τὴν Κόνιτσα, τὴν Φλώρινα, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Πρέβεζα κ.ἀ., καταγραφὴ τῶν «αὐτοχθόνων Ἀλβανῶν», ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ τῶν μεταναστῶν γιὰ νὰ γίνουν σεβαστὰ τὰ δικαιώματά τους, ἐπίλυση τοῦ θέματος τῶν τάφων τῶν τσάμηδων καὶ ἀνέγερση μνημείου. Τὸ ἀνωτέρω μνημόνιο θὰ κοινοποιηθεῖ στὸ ΝΑΤΟ, τὴν Ε.Ε., τὸ Ἑλληνικὸ κοινοβούλιο καὶ τὸν Ο.Η.Ε. Ἡ διοργάνωση τῆς συνάντησης πραγματοποιήθηκε μὲ μυστικότητα, σὲ πολυκατοικία ἐπὶ καταπατημένου κτήματος Ἕλληνος Βορειοηπειρώτου.

(Πληροφορίες ἀπὸ nenanews.eu, infognomonpolitics.blogspot.com)

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν. Ἐὰν ἐνεπνεύσθη τὸν ἕνα ὅρον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἄλλον, τὸν ὑπάρχοντα, θέσιν κεντρικήν, ἔκαμε τοῦτο, ἐπειδὴ τοῦ παρεῖχον τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιάσῃ, νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ἡ πίστις τῶν ἁγίων Πατέρων ἔχει ὅλην τὴν δυνατότητα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὶς ἀνάγκες, εἰς τὰ ἐρωτήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες τῶν Χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς μας, καὶ νὰ προσφέρῃ τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν φαντασμάτων καὶ τῆς αὐταπάτης, πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀπαισίων αὐτῶν τεράτων τοῦ ψεύδους, τῶν τρομερῶν αὐτῶν ἐφιαλτῶν τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων.

Ὅταν ὁμιλῇ περὶ τῆς λογικότητος τοῦ σύμπαντος, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος θέλει νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι ὁλόκληρος ἡ Δημιουργία εἶχε συλληφθῆ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βουλῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐντὸς τοῦ προαιωνίου σχεδίου Αὐτῆς πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀνακεφαλαιωθῇ αὐτὴ ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Λόγου, καὶ ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, συνάπτων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μετὰ τῆς θείας, δείξῃ, παρουσιάσῃ ζῶσαν ἐνώπιον ἡμῶν τὴν ἀρχικὴν προοπτικήν, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθείσης φύσεως ἡμῶν. Ἡ ἁμαρτία τῶν προπατόρων ἡμῶν, τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, καίτοι κατέρριψεν αὐτὸ τὸ ἀρχικὸν μεγαλεῖον τῆς ἡμετέρας φύσεως, καίτοι κατώρθωσεν νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὸ θεῖον σχέδιον, ἐν τούτοις δὲν ἠμπόρεσε νὰ διασπάσῃ τὴν συνέχειαν αὐτοῦ. Ὁμιλῶν περὶ τοῦ Θεανθρώπου, ὑπενθυμίζων τὴν λογικότητα τῆς Δημιουργίας, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ἔχει τὸν ἰδικόν του τρόπον ἐκφράσεως τοῦ δόγματος τῆς Χαλκηδόνος.

Ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος δὲν εἶναι κυρίως ἕνας ἀκαδημαϊκὸς θεολόγος, ἕνας εἰδήμων τῶν ἀρχαίων κειμένων ἢ ἕνας πολυμαθὴς δεινὸς συζητητής. Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος εἶναι βαθύτατα ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του. Τὸ ἔργον του εἶναι ἡ διακήρυξις, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς συγχρόνους του. Τοὺς ὁμιλεῖ ἐναγωνίως διὰ τὴν ἀκαταστασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς βυθίζει ἡ πικρὰ ἐμπειρία τῆς ἐπαναλαμβανομένης ἀποτυχίας, διὰ τὴν δουλοπρέπειαν εἰς τὴν ὁποίαν κατευθύνουν τὸν ἄνθρωπον οἱ ἰδεολογίες καὶ οἱ αὐτοκρατορίες, οἱ εἰδωλολατρίες καὶ οἱ ψευδοεπιστημονισμοί, ἐπικρίνων πάντοτε δριμύτατα τὴν παράλογον ἀπαίτησιν τοῦ Οὐμανισμοῦ νὰ ἑρμηνεύῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ παρουσιάσῃ δι' ἑνὸς τόσον προσωπικοῦ ὕφους τὴν παραδοσιακὴν πίστιν, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ προκαλέσῃ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἀπωθήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν διαστροφὴν τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία προσφέρεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Οὐμανισμοῦ ὡς προφανὴς καὶ δικαιολογημένη. Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Οὐμανισμός, περὶ τοῦ ὁποίου καυχᾶται ἡ ἐποχή μας (ἂς ἰδοῦμε πόσας αὐταπάτας δύναται σήμερον νὰ καλύψῃ ἡ οὐμανιστικὴ ἔννοια τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων), εἶναι ὁ ἀντίπους τοῦ εὐαγγελισμοῦ τοῦ Θεανθρώπου, εἶναι ἡ προβολὴ ἑνὸς παγκοσμίου εἰδώλου, συντεθειμένου μετὰ τοιαύτης ἀπάτης, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποδουλώσῃ ἡμᾶς μετ' εὐκολίας.

Ἀσφαλῶς, ἡ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου ἀπόδοσις τοιούτων χαρακτηρισμῶν εἰς τὸν Οὐμανισμὸν δυσαρεστεῖ ἕνα μέρος τῆς συγχρόνου κοινωνίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οὐμανισμὸς εἶναι ἕνα σύμβολον, ὁποὺ ἐκφράζει τὴν ἀνωτερότητα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ἔναντι ὅλων τῶν προγενεστέρων.

Σήμερον θέλουν, ἐν ὀνόματι τοῦ Οὐμανισμοῦ, νὰ ἑρμηνεύσουν τὸ παρὸν διὰ τοῦ παρελθόντος, τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ζῴου καὶ τὸ ζῷον διὰ τῆς ὕλης, τὴν θρησκείαν διὰ τῆς κοινωνίας καὶ τὴν κοινωνίαν διὰ τῆς οἰκονομίας, τὶς ἀξίες διὰ τοῦ συμφέροντος, τὴν ἠθικὴν ζωὴν διὰ τῶν ἐνστίκτων, τὴν ζωὴν τῶν ὡρίμων διὰ τῆς παιδικότητος, καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἔτσι, ἀπορροφοῦν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι καὶ τῆς ἐγκοσμιότητος, ἐλαχιστοποιοῦν τὸ ἐρὸν εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς προσωπικῆς εὐαισθησίας, καὶ τὴν ποιμαντικὴν εἰς τὴν διοικητικὴν διεκπεραίωσιν καὶ ἐξάσκησιν τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ἀπαράδεκτος ἀπαίτησις τοῦ Οὐμανισμοῦ εἶναι νὰ ἐντάξῃ ἡμᾶς ἐντὸς ἑνὸς ἀπολύτου καὶ προκαθωρισμένου ἀναπτυξιακοῦ προγράμματος, ἑνὸς παγκοσμίου κανόνος παρέχοντος τὴν δυνατότητα ἑρμηνείας ὅλων τῶν ἀναζητήσεων τοῦ παρελθόντος – πρὸ πάντων τοῦ Χριστιανισμοῦ– ὡς ἁπλῶν σταθμῶν εἰς τὴν πορείαν τῆς σταδιακῆς ἐξελίξεως. Ἔτσι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ διαμορφωθῇ μία κοινὴ δογματικὴ διδασκαλία, τείνουσα νὰ καταστῇ μοναδικὸς τρόπος σκέψεως εἰς τὴν Δύσιν, καὶ φιλοδοξοῦσα νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἐπιρροήν της ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, ἐμφανιζομένη ὡς κανὼν τῆς παγκοσμίου προόδου, ὡς ἕνας δογματικὸς Οὐμανισμός, ὡς χειραφέτησις ὀδηγοῦσα μὲν εἰς τὴν λήθην τῶν «μεσαιωνικῶν προλήψεων», ἀνοίγουσα δὲ ἐπὶ τέλους τὴν ὁδὸν τῆς ἁρμονικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Παρουσιάζοντες μάλιστα τὴν θρησκείαν, ἰδιαιτέρως εἰς τὰ σχολεῖα, ὡς μίαν σύνθεσιν πρὸς ἁπλῆν κατανάλωσιν, ἐργάζονται διὰ τὴν παρουσίασιν αὐτῆς ὡς εἴδους ξεπερασμένου. Ἐμποδίζουν πλέον τὴν κυκλοφορίαν βιβλίων, τὰ ὁποῖα δὲν παρουσιάζουν τὴν θρησκείαν ὡς ἀντικείμενον πολυσυζητημένον, ξεπερασμένον, μουσειακόν. Ἐνσπείρουν παγκοσμίως τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ὑποψίαν διὰ τὴν θρησκείαν. Ἡ πίστις ἐξορίζεται εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἀρχαϊσμοῦ, ἡ ἀποκάλυψις εἶναι ἄχρηστος ὡς μὴ ἐμπορεύσιμος, καὶ ἡ λειτουργικὴ τάξις, τὸ λειτουργικὸν Τυπικόν, εἶναι, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Οὐμανισμοῦ, κάτι τὸ «λαογραφικόν», ἕνα σύνολον λατρευτικῶν ἐθίμων τῶν ἀφελῶν θρησκολήπτων ἀνθρώπων.

Ἐνώπιον τῆς προβαλλομένης αὐταρκείας, ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος κατ' ἐπαναλήψιν ὑπενθυμίζει τὴν ριζικὴν ἀποτυχίαν τοῦ Οὐμανισμοῦ, τὴν ὁριστικὴν ἀδυναμίαν πάσης ἰδεολογίας εἰς τὴν μάχην κατὰ τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Διαβόλου. Εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Οὐμανισμοῦ ἀντιπαραθέτει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου, ἀποδεικνύων ἀκαταπαύστως τὴν πλήρη ἰδεολογικὴν ἀντίθεσιν τοῦ Οὐμανισμοῦ πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀνθρωπισμὸς μὲ κέντρον τὸν ὑπεράνθρωπον, ὁ ὁποῖος ματαίως προσπαθεῖ νὰ ἀντιταχθῇ, νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεανθρώπου. Ἔτσι, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος καταγγέλλει σταθερῶς τὰ δελεάσματα καὶ τὶς ἀπάτες τῶν διαφόρων μορφῶν τοῦ Οὐμανισμοῦ, τοῦ θεωροῦντος τὸν ἄνθρωπον ὡς τὸ μέτρον πάσης ἀξίας, ἐνῶ δὲν παύει ἐπαναλαμβάνων σταθερῶς ὅτι «μέτρον πάντων» εἶναι ὁ Θεάνθρωπος.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ

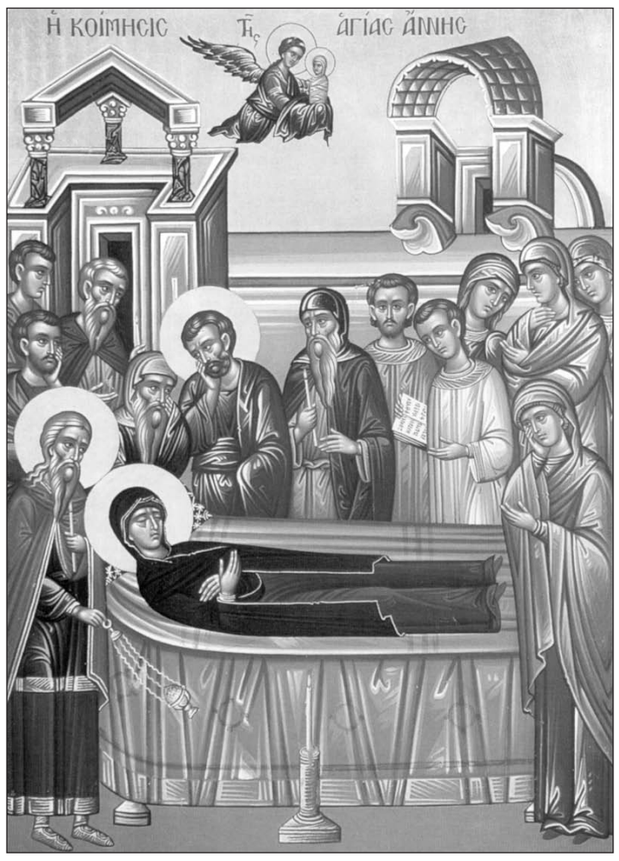

Τὴν 25ην Ἰουλίου ἑορτάζομεν τὴν κοίμησιν τῆς Ἁγίας Ἄννης μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀνωτέρω σύγχρονος εἰκονογραφικὴ σύνθεσις τῶν Ἀδελφῶν Παχωμαίων Ἁγ. Ὄρους.

ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

λατρείαν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ πραγματικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία, μπορεῖ νὰ μετέχει παραλλήλως καὶ στὶς δύο λατρεῖες. Αὐτὴ εἶναι ἡ βάση τοῦ Ὀρθοδόξου Ἡσυχασμοῦ (μυστικὴ μοναστικὴ τάσις), τῆς Ὀρθοδόξης Νηπτικῆς ζωῆς (ἐγκρατείας καὶ προσευχῆς). Κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι λογικὴ καὶ νοερά. Κατ' ἐπέκτασιν ὑπάρχει νοερὴ καὶ λογικὴ λατρεία».

Ὡς ἐκ τούτου, πρωτίστως ἡ νοερὴ λατρεία, ἡ ὁποία καὶ κυρίως ἐλειτούργησε εἰς ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν βίον, ἐκπληρώνει τὸ πνευματικὸ καὶ ἁγιαστικό της ἔργο, ἡ δὲ λογικὴ λατρεία δὲν παύει νὰ εἶναι ἐπίκουρος ὠφέλιμος καὶ νὰ τὴν στηρίζει καὶ νὰ τὴν μεταδίδει. Ἐὰν τὸ κατὰ παράβαση τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως Λειτουργικὸ πρακτικόπημα τῆς Πρεβέζης ἐπεκταθεῖ κατὰ μίμηση προοδευτικὴν καὶ στὶς ἄλλες Μητροπόλεις (ἤδη τὸ πρῶτο φαινόμενο παρουσιάσθηκε στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος), τότε ἡ κάθε μία θὰ παρουσιάζει ἰδικόν της γλωσσικὸ ἴσως καὶ Λειτουργικὸ τύπο, τό τί δὲ θὰ ἐπακολουθήσει, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ ὁμοιόμορφος, μᾶς δίνει τὴν ἀπάντηση διὰ τὰ ἀναμενόμενα ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. «Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία (καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου Μητρόπολις), μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς οὐ σταθήσεται. (Ματθ. 12, 25). Δηλ. κάθε βασίλειον, ὅταν χωρισθῆ εἰς ἀντιμαχόμενα μέρη, ἐξαφανίζεται καὶ κάθε πόλις ἢ οἰκογένεια, ποὺ χωρίζεται εἰς ἀντιμαχόμενα μέρη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῆ.

Μήπως ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ θὰ ἐπακολουθήσει, καὶ ἀσφαλῶς κανένας βέβαια δὲν θέλει νὰ πιστέψει ὅτι καὶ ἐπιδιώκεται.

Ἔγκριτος συμπολίτης, φίλος καὶ συνομιλητής μου, ἐν ἀγανακτήσει εὑρισκόμενος, διὰ τὸ ἀπροσδόκητο τοῦ Σεβασμιωτάτου Πρεβέζης, ἐχαρακτήρισε τὴν ἐνέργειά του ὡς Ἠροστράτειον, προσωπικὰ ἀποστρέφομαι αὐτὸν τὸν ὑπερβολικὸν καὶ ἀτυχῆ χαρακτηρισμόν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο προκαλεῖ ἀνεξήγητη ἀπορία, ἀκόμη δὲ καὶ δυσανασχέτηση, εἶναι ἡ χλιαρὴ ἔως καὶ ἀνεκτικὴ στάση τῆς Ἱερᾶς μας Συνόδου, προφανῶς διὰ νὰ μὴ θιγεῖ τὸ φιλάδελφον, ἔστω καὶ ἐὰν εἶναι ἐκτὸς τάξεως, ἀκόμη καὶ ἐπιζήμιο καὶ καταστρεπτικό.

Μήπως ἡ πομπώδης παρουσία κατὰ τὴν χειροτονίαν Ἀρχιερέως 15 ἔως καὶ 20 χρυσοφόρων Ἀρχιερέων, ἐνῶ μόνον 3 ἀπαιτοῦνται, ἐκπληρώνει εἰς τὸ ἀκέραιο τὴν βαρυσήμαντη ἀποστολή τους; Τὸ ἔργο καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι τὸ ἐντυπωσιακὸ καὶ ἐπιδεικτικὸ θέαμα, ἀλλὰ τὸ κατὰ Χριστὸν ἔργον, μὲ ὅσην εἶναι δυνατὸν ταπείνωση. Ἡ σοφὴ παροιμία μᾶς διδάσκει «τὸ πολύ, Κύριε ἐλέησον, καὶ ὁ Θεὸς τὸ βαρύεται».

Ἡ μορφὴ τῆς γλώσσας τῆς Ἐκκλησίας

Κανένας σοβαρὸς μελετητής, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸν λαϊκισμὸ καὶ τὸν καιροσκοπισμό, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοεῖ καὶ νὰ μὴ ὑπηρετεῖ τὸ καθιερωμένο ἀξίωμα ὅτι «ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ ἔνδυμα τοῦ λόγου». Αὐτὸ ἑρμηνεύεται ὅτι ἡ ποιότητα καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν ἐννοιῶν, ἀναζητοῦν καὶ τὴν ἀνάλογη γλωσσικὴ ἐπένδυση καὶ ἔκφραση, ὅπως καὶ ἡ ποιοτικὴ κατὰ περίστασιν ἐπένδυση τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ συντάκται τῶν Λειτουργιῶν, τῆς ὑμ